

РАЗКАЯНИЕ

Щомъ влакътъ напустна Софийската гара, кондукторътъ тръгна да провѣрва билетитѣ. Пътниците заподаваха билетитѣ си. Даде своя и г. Дълговъ.

— А за момичето Ви? — запита чиновникътъ.

Дълговъ стана и му прошепна тихо:

— То не е мое — сираче е отъ войната. Слабичко е, а и бедно. Отивамъ въ Варна, та го взехъ съ себе си: да поживѣе край морето, та дано се поправи. За издръжката му тамъ ще се грижѣ азъ, а по желѣзницата пътува безплатно. Ето му увѣрението.

Кондукторътъ погледна детето, погледна господина и увѣрението, па отмина.

Влакътъ летѣше съ голѣма бързина. Къмъ обѣдъ изпищѣ продължително и спрѣ на Плѣвенската гара. Тя бѣ препълнена съ пътници, които се спуснаха къмъ спрѣлия влакъ. Настана блѣсканица.

Въ това време отъ единъ вагонъ нѣкой извика силно и болезнено. Струпаха се хора да видятъ, що се е случило. До вагона се бѣ строполясалъ г. Дълговъ. Той слѣзълъ да налѣе вода отъ чешмата при гарата. Въ блѣсканицата се подхлѣзналъ по стѣлбата на вагона, падналъ и си навѣхналъ зле лѣвия кракъ. Сега се бѣ свилъ на земята и не можеше да мръдне отъ болки.

Кондукторътъ, щомъ го видѣ, въ какво е положение, заобмисля, какво ще трѣбва да се направи, преди да е потеглилъ влакътъ. Дотича изъ вагона и русокосото момиченце. То се проврѣ между навалицата и, като видѣ Дългова да лежи на земята, хвърли се къмъ него разплакано и извика: